

Cílem této práce je „operacionalizací“ pojmů teorie fikčních světů prověřit interpretační potenciál této teorie. Zjišťujeme, nakolik nám umožní popsat uspořádání fikčních světů konstruovaných fantastickými prózami Julia Cortáзара a Gabriela Garcíi Márqueze. Zabýváme se především otázkou, zda jsou to heterogenní světy, rozdělené do více nesourodých domén s odlišnými modálními podmínkami, nebo jeden hybridní světy, které v sobě integrují přirozené i nadpřirozené, a jaká je role fantastické události v jejich významové výstavbě.

Márquezovy a Cortázarovy prózy jsou z hlediska výstavby fikčního světa odlišné. V Cortázarových fantastických povídkách dochází k setkání dvou neslučitelných soukromých světů, fantastická situace pak vzniká znejistěním hranice mezi textovým skutečným světem a virtuálním světem ve vědomí fikční osoby. Iracionálně je tu tedy jakousi hlubší dimenzí, kterou je dáno prožít jen disponovaným jedincům a která znejišťuje (avšak nepopírá, protože situace zůstává až do konce dvojznačná) náš jednoznačný výklad světa. Naproti tomu u Márqueze je nadpřirozeno jednoznačně součástí textového skutečného světa. Fikční svět jeho děl prošel vývojem. V dílech nejsilněji spjatých s poetikou magického realismu se přirozené a nadpřirozené prolínají v rámci jednoho nedělitelného světa a nadpřirozené neporušuje, nýbrž doplňuje jeho zákony, ve fantastických povídkách pozdního období je fikční svět rozdělen do několika různorodých domén (přirozené a nadpřirozené), oslabení hranice mezi nimi na rozdíl od Cortáзара není dáno hlediskem, nýbrž je ověřeno jako fakt textového skutečného světa.

Teorie fikčních světů nám umožnila exaktně popsat svébytný prostor literárního díla, u děl konstruujících heterogenní svět pak postihnout vztahy mezi fikčními doménami. Na druhou stranu limituje interpretaci odmítáním porovnávání fikčního světa s (naším) aktuálním světem a zvažování kulturního, historického, biografického kontextu.